

Chương 7

Anh Chân Thật Như Vây Sao (1)

Lúc Cố Bình Sinh đến, Đồng Ngôn vẫn như cũ đang ở gần trạm xe bus, ngồi ở lan can trên bồn hoa ven đường, nhìn đường suy nghĩ đến xuất thần. Cô đã đi qua cái tuổi chỉ biết oán trời trách đất, cắn răng cam chịu từ lâu lắm rồi. Dường như những lời của Cố Bình Sinh năm đó đã ảnh hưởng tới cô. Trên thế giới này, em có quyền lựa chọn tất cả mọi thứ, chỉ có cha mẹ, em không thể chọn, cũng không thể từ bỏ.

Trong tâm mắt bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt anh, đang cúi đầu nhìn chính mình. Lúc cô ngẩng đầu lên nhìn, Cố Bình Sinh đã đưa cho cô một chai nước lạnh, “Hôm nay tiết trời rất nóng.”

Đồng Ngôn nhận lấy, thấy trong lòng bàn tay anh có chút nước, hẳn là bị chai nước lạnh này làm cho ẩm ướt như thế.

Anh lấy một tờ giấy ăn đưa cho cô, ý bảo cô bọc lấy thân chai mà uống, “Tôi đi xe của bạn, không được thuận tay cho nên lái chậm một chút.”

Khi anh nói chuyện thì vẫn luôn mỉm cười. Ngay lúc anh muốn mở miệng nói gì đó, Đồng Ngôn đã cười rộ lên, “Vấn đề nói trước tiên này quả thật là rất tốt nhưng thầy không được hỏi em cần tiền để làm gì.”

Dường như Cố Bình Sinh cảm thấy hơi bất ngờ, “Bạn học Đồng Ngôn, tôi đang cố gắng tránh đi đề tài này, bạn không phát hiện sao?”

“Phát hiện được ạ.” Đồng Ngôn ý vị thâm trường nhìn anh, “Em sợ thầy nghĩ nhiều nên giải thích một chút, nói thẳng ra như vậy mới hiểu được.”

Cô vốn định trực tiếp cầm tiền từ Cố Bình Sinh thì anh phải đi ngân hàng rút tiền, không ngờ Cố Bình Sinh đưa cho cô một cái thẻ, nói luôn mật mã cho cô, “Chỗ này có một vạn tệ, em hãy cầm trước đi.”

Đồng Ngôn kinh ngạc nhìn anh, “Em chỉ cần sáu ngàn tệ là đủ rồi.”

Anh cười cười, “Tôi nghĩ nếu em đã muốn mượn sáu ngàn thì hẳn cũng đã cộng toàn bộ sinh hoạt phí của mình vào rồi, tôi cũng không nghĩ tới ba ngày sau em lại tìm tôi mượn tiền mua vé xe, đến Thượng Hải rồi lại chỉ có thể ăn bánh bao qua ngày.”

Cố Bình Sinh đang nói đùa, nhưng đây cũng chính là những chuyện sắp xảy ra với cô. Đồng Ngôn đành đưa tay nhận lấy, nói, “Chờ em gom đủ, sẽ lập tức trả lại cho thầy.”

Nhưng vừa nói xong, anh đã lại lấy thẻ về, “Hôm nay cũng không có việc gì, đưa em đi ngân hàng rút tiền.”

Sau đó, Cố Bình Sinh không chỉ cùng cô đi ngân hàng thôi không mà còn vô cùng chủ động đưa cô về nhà, tiến hành việc thăm hỏi nhà học sinh của thầy giáo.

Đồng Ngôn từ nhỏ đến lớn chưa từng có thầy cô giáo nào đến thăm nhà... Lúc Cố Bình Sinh nói ra hai chữ ‘thăm nhà’, ước chừng cô cứng người dưới lầu khoảng một phút, mới cắn răng chấp nhận việc ‘nã nhân thủ đoạn, cật nhân chủ nhuyển.’¹

Bởi vì là căn nhà đã cũ, lại không nằm trong tiểu khu nào. Căn phòng nằm ở tầng năm độc lập với hàng xóm nhưng cũng gần đường cái, vừa bước ra cửa đã thấy con đường cái cùng trạm xe bus. Mỗi lần Đồng Ngôn ngồi bên cửa sổ, nhìn những chiếc xe bên ngoài đến rồi đi, đều rất khâm phục bản thân mình có thể nhìn xa được như vậy.

Cũng may trước khi giá nhà lên cao, cô đã nhanh chóng cầm giấy tờ nhà này cầm đi, nếu không sớm hay muộn cũng bị người cha đó của cô vụng trộm bán đi. Khi đó cả mình và bà nội ngay cả một cái nhà để ở cũng không có.

Đồng Ngôn ngồi bên cửa sổ, bóc vỏ tỏi. Trước kia bà nội là giáo viên dạy nhạc tiểu học, nhưng vì cấp tiểu học lại bị sát nhập nên đến khi về hưu lại không được công nhận là một giáo viên chính thức, cho nên tiền trợ cấp dưỡng lão mới ít như vậy. Nhưng điều này cũng chẳng gây trở ngại về việc bà là người có tư cách nhà giáo nhân dân...

Cô liếc mắt nhìn hai tay đang nắm chặt ly trà của Cố Bình Sinh, còn đang cùng bà nội đang thảo luận “thiên tính giáo dục”, như thế nào lại cảm thấy thầy Cố tới đây là để nhận giáo dục vậy.

Cô quay đầu lại, theo bản năng lại đưa tay vén tóc mai ra sau tai, vẫn giống như hằng ngày ngón tay lại chạm tới khóe mắt... Nước mắt bắt đầu chảy xuống, muốn dừng cũng không dừng được...

“Có cần tôi giúp em không?” Anh đi đến bên cạnh người cô. Giây tiếp theo, anh liền nhìn thấy Đồng Ngôn ngồi trên chiếc ghế nhỏ, hai mắt nhắm lệ lưng trông ngẩng đầu nhìn mình, chỉ một cái chớp mắt hình ảnh này cùng đêm đó dường như hoàn toàn giống nhau. Chẳng qua lúc ấy tóc cô chỉ ngắn đến tai, có lẽ vì còn nhỏ nên đôi mắt sáng hơn, nhưng chỉ có tuyệt vọng mà thôi. Không liên quan đến sinh ly tử biệt, mà đó là sự tuyệt vọng bởi khi đối mặt với hiện thực.

“Là tôi.” Đồng Ngôn nhìn ánh mắt anh bỗng nhiên an tĩnh như vậy, ngược lại cảm thấy hoảng, “Em chỉ bị tôi làm cay mắt thôi.”

Anh cũng sững sốt, nhưng bà nội đã rất nhanh vào phòng bếp lấy ra một cái khăn lông ướt đưa cho Đồng Ngôn, nhưng cuối cùng lại để cho Cố Bình Sinh cầm lấy.

Khi bà nội lại tiếp tục vào bếp nấu cơm, anh đã ngồi xồm xuống, lau khô hai con mắt cho cô.

Cô còn chưa kịp từ chối, khi anh cầm khăn lau cho cô thì cô nhắm hai mắt lại. Xúc cảm rất nhẹ, khăn mặt ấm, anh rất cẩn thận lau khô xung quanh mắt cho cô. “Được rồi.” Anh nói.

Đồng Ngôn mở mắt ra, bỗng nhiên có chút ngượng ngùng, “Cảm ơn thầy.”

Trước kia khi ở ký túc xá nói chuyện phiếm, mọi người thường bảo không thể tìm bất kỳ chàng trai nào học Y, nhìn quen các bộ phận thân thể của con người, giới hạn nam nữ cũng rất mơ hồ, dễ dàng vượt quá giới hạn... Nhưng cô đã tiếp xúc cùng Cố Bình Sinh năm tuần lễ, ngoại trừ việc cảm thấy Cố Bình Sinh đối với việc nam nữ tiếp xúc tay chân không có gì kiêng kị thì cô còn không biết anh là người rất tùy tiện...

Cô cầm một bó tỏi to, lộn xộn, không biết chính mình nên nghĩ phải làm gì. Đây là lần thứ hai Đồng Ngôn ăn cơm cùng Cố Bình Sinh, lần trước là ở nhà anh, lần này là ở nhà mình...

Cô ăn được một nửa liền phát hiện Cố Bình Sinh ăn rất nhiều cơm trắng, bỗng nhiên cô rất muốn cười, thừa dịp bà nội đi vào phòng bếp múc canh mới thấp giọng nói, “Thầy Cố, người miền Bắc nấu ăn đều hơi mặn một chút, thật ngại quá.”

Anh khẽ cười, “Không sao, có thể giúp tôi rót một cốc nước đá không?”

“Không có đá,” Cô cười, “Nhà của em không có máy lọc nước, chỉ có nước đun sôi để nguội rồi uống. Thầy uống nước mát được không?”

Kết quả là vừa rót ly nước xong, bà nội đã bùng canh ra. Nhìn thấy Đồng Ngôn rót nước, lập tức nghiêm nghị nói, “Không phải từ nhỏ đã dặn cháu, ăn cơm không được uống nước sao?”

Đồng Ngôn lập tức chỉ Cố Bình Sinh:, “Người từ nước ngoài về, ai cũng có thói quen này.”

Cô cũng không dám nói là vì đồ ăn mặn, nếu không bà nội thật có thể dọn hết bàn ăn, nấu lại một lần nữa.

Cố Bình Sinh rất phối hợp, cười đầy hối lỗi, cầm ly uống một hớp nước lớn. Đợi cho đến khi bà nội đi công viên cho mèo hoang ăn, trong nhà chỉ còn lại hai người, cô không biết nên để thầy Cố làm gì.

Phòng khách chỉ có một cái sofa nhỏ, chẳng lẽ hai người ngồi sóng vai cùng nhau xem tivi? Đọc sách?... Bởi vì lần này về thăm nhà không hề có mục đích, cô thật không biết nên để cho anh làm gì.

Cố Bình Sinh chỉ ngồi ở đó, dường như anh đang nhìn những ảnh chụp đã cũ được lót dưới lớp kính dày ở bàn trà. Bởi vì dáng người cao, càng nhìn càng thấy giống như anh đang ngồi trên cái sofa đồ chơi của trẻ con, “Tôi mới ở Bắc Kinh nửa tháng,” Anh bỗng nhiên nói, “Rất nhiều nơi chưa đi đến, ví dụ như Vạn Lý Trường Thành.”

Đồng Ngôn nhìn thoáng qua những tấm ảnh anh đang xem, đó là ảnh chụp khi cô còn nhỏ, hai tay chống nạnh, đứng ở trên Vạn Lý Trường Thành. Ảnh đen trắng, còn có hai bím tóc vênh lên. “Vậy thầy có thể thừa dịp lần nghỉ ngơi này, đi thăm thú nhiều nơi.” Cô rất muốn cầm một quyển sách, che hết mấy tấm ảnh dưới tấm kính dày kia, “Ở Bắc Kinh có ba đoạn của Vạn Lý Trường Thành, một nơi là Bá Đạt Lĩnh, chỗ này thầy trăm ngàn lần đừng bao giờ đi vào ngày Quốc Khánh, khách đến đây nhiều như đi chùa vậy. Còn có một nơi là Mộ Điền Dục, phong cảnh đẹp hơn so với Bá Đạt Lĩnh, ngày nghỉ cũng không có nhiều người lắm.”

Cố Bình Sinh gật đầu, “Còn những nơi nào nữa?”

“Còn nữa sao?” Đồng Ngôn cẩn thận thông báo, “Thầy trăm ngàn lần đừng có đi Cư Dung quan, đến nơi dốc như thế thì phải dùng cả tay cả chân nữa, một chết người. Đi hai nơi kia mới gọi là “đi” Vạn Lý Trường Thành, chỉ có Cư Dung quan thì gọi là ‘bò’ lên Vạn Lý Trường Thành.”

Cô không hề nghĩ tới, chỉ vì một câu của mình, vào buổi chiều Cố Bình Sinh trực tiếp lái xe đi Cư Dung quan. Mà cô, với sự nhắc nhở nhiệt tình của bà nội, bị đuổi ra khỏi nhà, cùng thầy Cố bò lên Vạn Lý Trường Thành.

Cho đến khi thắt lưng của cô không còn dựng thẳng được nữa thì có 2 người vai đeo ba lô du lịch bụi, hơi thở bình thường, tinh thần trầm ổn vượt qua cô, rõ ràng là những bậc thang dốc ngược cư nhiên không cần dùng lực của tay...

Bác gái tóc màu hoa râm kia quay đầu lại, cười nói với Cố Bình Sinh, “Anh bạn trẻ, sao lại không giúp bạn gái mình một tay, bác thấy thể lực con bé cạn kiệt rồi.”

Đồng Ngôn chỉ cảm thấy giọng nói này lượn lờ ở một nơi xa xôi nào đó, còn chưa nắm lấy được ý nghĩa tinh túy của nó đã bị Cố Bình Sinh cầm tay. Quá mức đột ngột, trái tim yên lặng đập loạn xạ, hoàn toàn không theo kịp tiết tấu hiện tại. Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, vì ánh mặt trời chiếu thẳng vào, anh hơi nheo mắt lại, vẫn mang theo ý cười như cũ, “Nếu biết trước dốc như vậy thì nên đi đến Mộ Điền Dục mà em nói vẫn hơn.”

Đồng Ngôn thở phì phò, trong tai đều là tiếng tim đập nặng nề của mình, “Đúng vậy, em... em đã nói từ trước, chỗ này rất dốc. Em... em có thể... tự đi được.”

Hôm nay nắng đặc biệt gắt, không có chút cảm giác gì của mùa thu, cái nắng này so với ngày hè còn độc hơn. Khi cô nói thì mồ hôi bắt đầu chảy xuống cằm, ướt xuống viên gạch màu xám dưới chân.

Anh dừng bước, “Lần trước em đến đây là khi nào?”

Đồng Ngôn thở hổn hển ra hai hơi, vừa rồi vốn hít một hơi thật dài, nghĩ rằng vẫn còn leo tiếp. Nhưng dừng lại đột ngột thế này, thở ra một hơi dài, lập tức không còn chút khí lực nào, “Rất lâu rồi, lần trước là khi em học lớp 10, thật ra em sợ đến đây nhất.” Cô dựa vào bên cạnh vách đá, “Chủ nhiệm của em năm lớp 10 là một người cuồng vận động, con của thầy ấy lại làm ở cục Du lịch, không cần vé vào cửa. Cho nên cứ cách vài tuần lại đưa chúng em lên Cư Dung quan, nói là rèn luyện thân thể tiện bồi dưỡng thêm tình cảm bạn học.”

Rèn luyện thân thể thì không thấy nhưng tỉ lệ thành đôi trong lớp tuyệt đối là đứng đầu toàn khối trong năm học đó.

Cô nói xong một câu dài như vậy, lập tức thở hổn hển. Cố Bình Sinh nói cô nghỉ ngơi một lát, Đồng Ngôn lập tức dựa người vào bức tường đá bên phải mình, nhìn phong hỏa đài trên sườn núi phía xa xa, càng lúc càng cảm thấy bí ai, cũng không biết khi nào mới có thể đi lên đến nơi.

Anh cũng tựa vào bức tường đá, nghỉ ngơi cùng cô, nhưng vẫn không buông tay ra.

Vốn lực chú ý của Đồng Ngôn đều tập trung vào cuộc nói chuyện vừa rồi, hiện tại lại im lặng dựa vào vách tường, gió núi thổi đến, ngược lại càng cảm thấy ngưỡng chừng hơn.

Tuy rằng trước kia, các cô gái thường được mấy chàng trai giúp đỡ đi lên, nhưng hôm nay không giống như vậy, không có quy định cứng nhắc về thời gian, cũng không có thi đua gì... Những làn gió núi mát rượi lướt qua làn da đầy mồ hôi, thực sự rất thích. Trong lòng bàn tay hai người đều có mồ hôi, trên người thì lạnh, lòng bàn tay lại càng ngày càng nóng. Đồng Ngôn càng ngày càng cảm thấy không được tự nhiên, cảm giác trên người nóng lạnh lẫn lộn, cả ngón tay cũng không dám động.

Qua một lúc lâu, toàn bộ cánh tay đều run lên cô mới nghiêng đầu nhìn anh...

Vừa định mở lời lại bị anh nói trước: “Nghỉ ngơi tốt rồi chứ? Đi thôi, đến sườn núi là tốt rồi.”

Sau đó cũng rất tự nhiên, kéo cô đứng dậy đi lên trên. Đồng Ngôn không có cơ hội nói gì, chỉ có thể ra sức đuổi kịp.

Bởi vì Cố Bình Sinh cao hơn cô, gần như là nửa lồi nửa kéo cô đi lên, tay cũng rất tự nhiên mà siết rất chặt. Giữa đường anh còn luân phiên đổi qua tay kia.

Xung quanh đôi lúc cũng có người dừng lại nghỉ ngơi một lúc, cách hai ba bậc thang còn có một đôi nam nữ, giọng nói cô gái vang tới anh xem bạn trai người ta thể lực tốt như vậy, còn anh sao giống củi mục như thế chứ, anh còn không đi nhanh bằng em...

Đoạn đường tiếp theo, Đồng Ngôn có chút không yên lòng, rõ ràng là khoảng cách rất xa, lại như bỗng nhiên ngắn lại.

Đến khi cô bước lên được nơi cao nhất, lập tức rút tay về, “Thầy Cố, thầy muốn uống nước không?” Cô lấy hai chai nước nhỏ từ trong túi xách ra, vừa đưa cho anh, chợt nghe thấy âm báo tin nhắn vang lên. Lấy di động ra nhìn, là lớp trưởng lớp cấp hai: “Tớ gọi điện thoại cho cậu mà sao không bắt máy thế hả?”

Đồng Ngôn bất đắc dĩ trả lời: “Đang ở Bắc Kinh, Cư Dung quan, gọi điện thoại đường dài làm gì cho tốn tiền, có chuyện thì cứ nhắn tin nói rõ đi.”

Tin nhắn trả lời rất nhanh cũng nhận được: “Cư Dung quan? Trước kia đi chưa đủ sao? Nói xem, hôm nay tớ thấy Lục Bắc, bên cạnh cậu ta sao có đứa con gái nào đó rồi? Tớ không có nghe nói hai đứa cậu chia tay gì mà?”

Chú thích:

1. Nã nhân thủ đoạn, cật nhân chủ nhục: nã nhân thủ đoạn có nghĩa là lấy thứ gì đó của người khác thì cũng rút tay lại với người ta. Cật nhân chủ nhục có nghĩa là ăn đồ của người khác thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn, tương đương với câu: bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm trong tiếng Việt.